

Ansgarkirken - Andagt den 24. april 2020

2. søndag efter Påske

Jeg tror, vi alle har betragtet en myretue ude skoven. Vi har set, hvor utrættelige myrerne løber omkring - snart hid og snart did, op i træer og ned i grøfter, ind i sko og langt bort fra tuen. Altid fortravlede, altid på vej fra et sted til et andet. Kunne vi spørge dem, hvad de dog løb sådan rundt efter, så ville de nok give fornuftige svar - at de da skulle dette eller hint, og at det alt sammen var meget, meget vigtig!

Jeg tror, hvis vi kom højt nok op, så ville vi menneskers - indtil for nylig, i hvert fald, så ville vor færden på jorden se lige så fortravlet ud som myrernes, med mennesker der går og løber, kører bil eller cykel, sejler på floder og flyver i luften. Og spørger vi os selv og hinanden, hvad vi dog løber efter, så har vi alle gode og fornuftige svar. For det er meget vigtigt alt, hvad vi foretager os, mener vi selv! Men nogle gange løber vi også for at fange noget, der ikke længere er. Eller for at komme tilbage til noget, der var engang. Og andre gange løber vi efter noget, som vi egentlig ikke ved, om det findes. Måske er det et meget betegnende billede af vi mennesker: Den ene dag vil vi tilbage til noget, som ikke længere findes, og den næste dag leder vi efter noget nyt, som vi heller ikke ved om findes.

Sådan havde jøderne det også den dag, hvor de mødte Jesus på tempelpladsen. Jøderne var også usikre. De havde mistet orienteringen. Og mange af dem søgte de tabte spor i fortiden. Men det gav dem ikke rigtig noget. Jo mere de ledte, jo mere skuffede blev de. Andre jøder søgte nye spor. Og det er dem, der, - mens de drømmer om et helt nyt rige - spørger Jesus: "Hvor længe vil du holde os hen? Hvis du er Kristus, så sig os det lige ud."

Og spørgsmålet er stillet af et ægte hjerte. Det er meget forståeligt og menneskeligt, at de spørger. De vil gerne have sikkerhed. Og det samme vil vi. Lad os få klarhed og retningslinjer, tænker vi, så vi kan navigere i det her underlige liv og i denne underlige tid. Men det er ikke altid, at det spørgsmål er ret stillet. For sådan kan man nemlig ikke stille spørgsmål til livet og nutiden. Livet er en uvis, usikker og til tider fortravlet affære. Om livet, troen, håbet og kærligheden kan der aldrig gives vished. Om de ting kan der ikke svares "ligeud". Livet får vi kun del i ved at turde springe ud i uvisheden.

Vi må leve på de vilkår, at vi undertiden kan længes tilbage til noget som ikke længere findes, og drømme om noget fremtidigt, som vi ikke ved, hvad er.

Men under de vilkår, da er der alligevel ét, der står fast, nemlig det, som Jesus siger hele to gange i evangeliet til i dag: at ingen kan rive os ud af Hans hånd. Ingen og intet kan rive os ud af Guds hånd! Vi kan rives ud af meget. Vi kan rives ud af kontrollen over tilværelsen, vi kan rives i stykker af bristede relationer, tab af mennesker vi elsker, sygdom, økonomisk krise og Corona-krise, vi kan rives ud af kurs, og endelig kan vi rives ud af livet, - bort fra det hele. Men intet og ingen kan rive os ud af Guds hånd.

Mange vil nok sige, at de har oplevet dage, hvor der ikke syntes at være nogen hyrde. Og endnu flere vil måske spørge: Hvordan kan jeg få vished i denne forvirrede tid? Og hvad med mine børn, mine kære, - hvordan kan vi tro og håbe, når der er så lidt håndgribeligt?

Det kan vi, fordi vi er mærket med korsets tegn. I dåben fik vi det for både pande og bryst. Og vi fik det som tegn på, at Jesus har sat livet ind, for at vi kan leve, - for at vi kan vove livet, også når vi hverken kan finde spor fremad eller bagud.

Han færdes der, hvor vi færdes. Måske er det noget af det allermest vigtige at huske, når vi er bange i tiden og usikre, at Jesus altid mødte mennesker der, hvor de var, og ikke der, hvor de burde have været.

Det er os der tænker, at vi burde være andre steder i livet, end der, hvor vi nu er. Det er os, der tænker, at vi burde være bedre end vi og mere end vi er. Det er os, der tror at vi burde gå tilbage til noget, som ikke længere findes, eller fremme i noget, som ikke ved, hvad er. Det er os, der er forvildede får, der som emsige myrer løber omkring.

Men Jesus møder os lige her, hvor vi er, og ikke der, hvor vi burde have været. Amen